

18de JAARGANG, NR. 332
10 FEBRUARI 2020

IN DIT NUMMER:

1 NIEUWS

3 JAZZ OP PAPIER

4 JAZZ OP DE PLAAT

Hermine Deurloo, NDR Bigband & Michael Moore, Sharp Eleven Electric Band, Silent Fires, Udo Pannekeet, The Preacher Men e.a.

9 JAZZ OP DE PLANKEN

EU Jazz Night, John Medeski.

EN VERDER O.A.:

11 Una Mae Carlisle (Eric Marcel Frans)

15 Europe Jazz Media Chart

18 Jazz in beeld: Eric Vloeimans

16 JAAR JAZZFLITS
01 09 2003 - 01 09 2019

NR 333 KOMT 24 FEBRUARI UIT

NIEUWS

Fay Claassen op haar album 'Luck Child'.

Fay Claassen vaste gastdocent zang bij Conservatorium Amsterdam

Het Conservatorium van Amsterdam (CvA) verwelkomt Fay Claassen als vaste gastdocent zang jazz per 1 september. Edo Righini, adjunct-directeur en hoofd Jazz & Pop: "Ik ben verheugd Fay Claassen als vaste gastdocent op het CvA te kunnen verwelkomen. Haar artistieke, ervaring en gedrevenheid zullen voor onze studenten en collega's van grote waarde zijn." Fay Claassen gaf al eerder workshops aan het Amsterdamse conservatorium en in de projectweek in maart 2020 staat een duo-workshop zang-piano met pianist Cor Bakker op het programma.

JAZZFLITS HOUDT U OP DE HOOGTE

Twintig keer per jaar via ons **magazine** Jazzflits en met concertaankondigingen op <https://www.facebook.com/Jazzflits>.

JAZZFLITS HOUDT U OP DE HOOGTE

i a 77

JazzFlits

ONAFHANKELIJK JAZZPERIODIEK SINDS 2003

GRAMMY AWARD VOOR METROPOLE ORKEST

Voor zijn rol in het nummer 'All night long' van het album 'Djessé Vol.1' met multi-instrumentalist Jacob Collier heeft het Metropole Orkest een Grammy Award ontvangen in de categorie 'Best Arrangement, Instrumental and Vocals'. Jacob Collier nam de Grammy 26 januari in Los Angeles in ontvangst in bijzijn van Metropole chef-dirigent Jules Buckley. De Grammy Award is de meest prestigieuze prijs in de Amerikaanse muziekwereld.

Het album 'Djessé Vol. 1' nam Jacob Collier in 2018 met het Metropole Orkest in Hilversum op. Jacob: "Ik kon mij geen beter orkest wensen voor dit project. Het is meer dan speciaal om met deze musici mijn muziek te ontwikkelen en te spelen." Jan Geert Vierkant, directeur van het Metropole Orkest: "We waren al super trots op de waardering die sprak uit de nominatie. Het is een erkenning van de impact die wij internationaal hebben en een bevestiging van onze positie als wereldwijd ambassadeur van de Nederlandse culturele sector. Het laat zien dat topmusici als Jacob Collier zien dat het Metropole Orkest uniek is en gekoesterd moet worden."

Het Metropole Orkest werd twintig keer eerder genomineerd voor een Grammy Award. Dit is de vierde keer dat het een nominatie weet te verzilveren. 'The world's leading pop and jazz orchestra' won in 2016 een Grammy voor het album 'Sylva' met Snarky Puppy en was vorig jaar genomineerd samen met zanger/gitarist Raul Mídon voor 'Best Vocal Jazz Album'. Dit jaar was het orkest ook genomineerd voor een Grammy in de categorie 'Best World Music Album' met de groep Bokanté. De Grammy Awards werden dit jaar voor de 62ste keer uitgereikt. Daarvoor werden albums uit het afgelopen jaar beoordeeld.

Voor de winnaars van een Grammy Award in de categorie 'jazz' zie de linkerkolom bovenaan op de volgende pagina.

Nieuwe hoofdsponsor voor Breda Jazz

ESJ Financial Engineering is dit jaar nieuw als hoofdsponsor van het Breda Jazz Festival. Andere hoofdsponsors zijn de gemeente Breda (150.000 euro), Van Dijnsen Beveiliging en Jupiler. Het festival staat dit jaar van 21 tot en met 24 mei 2020 op de rol.

WINNAARS GRAMMY AWARD JAZZ

Best Improvised Jazz Solo

'Sozinho'

Randy Brecker, soloist

Best Jazz Vocal Album

'Little Spells'

Esperanza Spalding

Best Jazz Instrumental Album

'Finding Gabriel'

Brad Mehldau

Best Large Jazz Ensemble Album

'The Omni-American Book Club'

Brian Lynch Big Band

Best Latin Jazz Album

'Antidote'

Chick Corea & The Spanish Heart Band

Jazzmeia Horn komt naar het North Sea Jazz Festival. (Foto: Joke Schot)

Herbie Hancock op komend North Sea Jazz Festival

Toetsenist Herbie Hancock komt naar het North Sea Jazz Festival 2020. Hij is een van de eerste namen die eind januari door de organisatie bekend is gemaakt. Verder staan op het programma: saxofonist Archie Shepp, gitarist George Benson, het Mood Swing Quartet (saxofonist Joshua Redman, pianist Brad Mehldau, bassist Christian McBride en drummer Brian Blade), het duo Kurt Elling & Danilo Perez, zangeres **Jazzmeia Horn**, Joe Bonamassa & Metropole Orkest, Louis Cole Big Band, Mark Guiliana's BEAT MUSIC, Greg Ward's Rogue Parade, pianist Hiromi, trompettist Ibrahim Maalouf, James Carter Organ Trio, Avishai Cohen Big Vicious, Joey Alexander Trio, John McLaughlin & The 4th Dimension, Kenny Barron & Dave Holland Trio ft. Johnathan Blake en het SFJAZZ Collective. Meer namen volgen later. Het North Sea Jazz Festival is van 10 tot en met 12 juli in Rotterdam.

PAUL VAN KEMENADE KRIJGT CULTUURPRIJS

Altsaxofonist Paul van Kemenade ontvangt dit jaar de Cultuurprijs van het Prins Bernhard Cultuurfonds Noord-Brabant. Aan de prijs is een bedrag van 10.000 euro verbonden. De Cultuurprijs wordt op vrijdag 5 juni uitgereikt door Wim van de Donk, commissaris van de Koning en voorzitter van het Prins Bernhard Cultuurfonds Noord-Brabant, in Paradox te Tilburg.

Volgens de jury geeft Van Kemenade in vele hoedanigheden al decennia kleur aan het muzikale leven in Brabant en ver daarbuiten: "Van Kemenade heeft een volstrekt eigen klank en benadering, die met de jaren alleen maar aan kwaliteit heeft gewonnen. Van Kemenade is een wereldburger, maar als het gaat om samenwerking en vernieuwing vooral *every inch* Brabander".

Berlijn krijgt Zentrum für Jazz und improvisierte Musik

Na jaren van discussie is de kogel door de kerk: Berlijn krijgt in de Alten Münze een centrum voor jazz en geïmproviseerde muziek. In het gebouw in het centrum van Berlijn werden ooit munten geslagen, maar in de loop van de jaren is het een plek geworden waar tal van culturele activiteiten plaatsvinden. Er zijn ateliers, opnamestudio's en tentoonstellingsruimten. Besloten is het geheel om te bouwen tot een jazzcentrum. De suggestie hiervoor werd ooit gedaan door trompettist Till Brönner. Hem stond een House of Jazz voor ogen. Ook werden plannen gemaakt door de organisaties IG Jazz en Jazzunion. De gekozen opzet is een compromis tussen de drie plannen. Voor de inrichting is 35 miljoen euro uitgetrokken. Het centrum moet het 'Ankerinstitution' van de Duitse jazz worden. (Bron: deutschlandfunkkultur.de)

BIG BAND KONINKLIJK CONSERVATORIUM SPEELT WERK VAN ILLUSTRERE VOORGANGERS

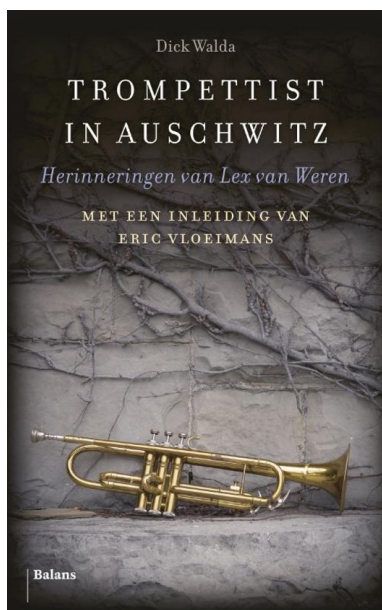

De Big Band van het Koninklijke Conservatorium Den Haag speelde onder leiding van dirigent John Ruocco op 25 januari in het Cultureel Centrum Voorschoten. Voor meer dan 130 bezoekers bliezen muziekstudenten uit onder meer België, Letland, Spanje en Nederland, maar ook de Verenigde Staten en Zuid-Korea arrangementen van de orkesten van Count Basie, Stan Kenton, Mel Lewis en Thad Jones nieuw leven in. De Spaanse **Alba Gil Aceytuno** soleerde op tenor in Count Basie's 'The kid from the Red Bank'. (Persfoto)

Heeft u jazznieuws? Stuur het ons: jazzflits@gmail.com.

JAZZ OP PAPIER

BEVRIJDING

Dick Walda.
Trompettist in Auschwitz :
herinneringen van Lex van Weren.
 Amsterdam : Uitgeverij Balans, 2020.
 175, [16] pag. : ill.
 ISBN 978-94-638-2089-0 pbk.
 Prijs 17 euro.

Dat 2020 een jaar van herdenkingen zou worden, lag voor de hand. Maar dat die al in januari een aanvang zouden nemen, was even wennen. De aanleiding werd evenwel al snel duidelijk: vijfenzeventig jaar geleden, op de 27ste van die maand, bevrijdden Russische troepen op doortocht naar Berlijn het vernietigingskamp Auschwitz. De bewakers hadden het zien aankomen: negen dagen tevoren hadden ze de gevangenen, voor zover die nog konden lopen, laten evacueren, richting Dachau, afwisselend per trein en te voet. Een van diegenen die de ontberingen in het kamp en de barre tocht daarna overleefden was de trompettist en latere dirigent Lex (eig. Samson) van Weren (1920-1996). Veertig jaar geleden deed hij daarvan verslag in een door publicist Dick Walda opgetekend relaas.

Op zijn veertiende speelde Van Weren al in het theaterorkest van Cinema Royal in Amsterdam. Het verzorgde niet alleen de begeleidingsmuziek tijdens filmvoorstellingen, maar ook zelfstandige optredens, al of niet met acrobaten en jongleurs. Al doende leerde hij het vak. Hij maakte kennis met allerlei soorten muziek en bouwde een breed repertoire op. Om overal inzetbaar te zijn moest hij bovendien kunnen transponeren (in een andere toonsoort kunnen spelen). Zo maakte hij deel uit van tal van orkesten en kreeg hij een vast contract bij de band van de Nederlander John van Brück (1903-1940).

In 1941 werd, als voorbode van de deportatie van de Joden, van hogerhand het Joods Symfonie Orkest opgericht, samengesteld uit ontslagen Joodse musici van de grote symfonieorkesten. Er was een vacature voor een trompettist. Uit vijftien sollicitanten werd hij aangenomen, niet omdat hij beter was dan de anderen, maar geroutineerder. Zijn veelzijdigheid zou hem ook later nog goed van pas komen. Met zijn trompet wist hij het altijd wel zo te matsen dat hij bij elke selectie een uitzonderingspositie innam. Wel moeten het ook zijn goede lichamelijke en geestelijke conditie zijn geweest die hem in die laatste dagen erdoor gesleept hebben. Van Weren's herinneringen vormen een waardevol document, ze zijn sober opgeschreven, maar cru genoeg om hun uitwerking niet te missen.

De Auschwitz-herdenking afgelopen maand zal ongetwijfeld uitgeverij Balans hebben geactiveerd van de memoires een nieuwe editie voor te bereiden. Dat hebben ze met zorg gedaan. De oorspronkelijke tekst is hier en daar aangevuld en vele zinnen verlopen soepeler door de zinsbouw om te zetten.

In een appendix is Walda's interview opgenomen met de toenmalige commandant van kamp Westerbork, Albert Gemmeker. Lex van Weren had daarop aangedrongen om hem met terugwerkende kracht nog eens aan de tand te voelen. De uitspraken zijn voorspelbaar: het is een en al onkunde en ... afschuiven maar. Het interview zou, tot grote woede van Van Weren, pas gepubliceerd worden na Gemmekers dood. Dat gebeurde in de Volkskrant van 30 januari 1982.

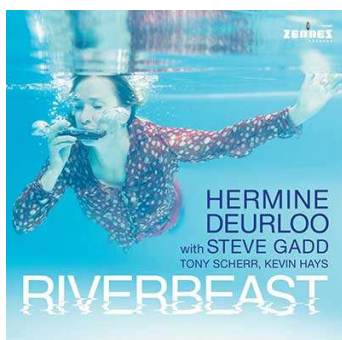
Het boek bevatte oorspronkelijk drie voorwoorden, waarvan er nu twee zijn geschrapt: die van dr. Loe de Jong (van het toenmalige RIOD, nu NIOD) en de Duitse ambassadeur. Dat van Dick Walda is aangevuld met enige achtergrondinformatie. Ten slotte is er een nieuw voorwoord van het duo Eric Vloeimans en Udo Prinsen. De laatste maakte een korte animatiefilm, 'Auditie', die op het boek is geïnspireerd. Van het tweetal is Vloeimans degene wiens naam, waarschijnlijk om marktgerichte redenen, extra op het kaft is vermeld. Met jazz heeft het allemaal niet veel te maken, of het moest hun observatie zijn dat Van Weren's 'improvisatietalent, een vereiste in de jazzmuziek', hem heeft gered.

Jan J. Mulder

De film 'Auditie' is te zien op:
<https://udoprinsen.com/audition/>

JAZZ OP DE PLAAT

HERMINE DEURLOO
Riverbeast
 ZenneZ Records

Bezetting:

Hermine Deurloo (chromatische mondharmonica), Steve Gadd (drums), Tony Scherr (bas, gitaar), Kevin Hays (piano, Rhodes), Alain Clark (zang) + enkele gasten.

Hermine Deurloo (1966) is nog altijd een witte raaf in de jazz. Na de dood van Toots Thielemans is zij in ons land de enige bekende bespeler van het chromatische mondorgel. Hoewel dat – niet ten onrechte – wordt geassocieerd met de film *Turks Fruit* en een reclame voor rookworst, heeft Deurloo al lang bewezen dat het instrument een volwaardig stuk jazzgereedschap is.

Op haar laatste cd 'Riverbeast' bewijst de Amsterdamse dat opnieuw, begeleid door niet de eerste de besten. Ze wist zelfs de Amerikaanse drummer Steve Gadd te strikken, die we kennen van platen van Paul Simon, Paul McCartney, Steely Dan en James Taylor. Ook bassist-gitarist Tony Scherr en pianist Kevin Hays zijn grote namen. En de zang van onze 'eigen' Alain Clark is een plezierig element.

Van de elf tracks schreef Deurloo er zeven zelf. Het swingende materiaal is licht verteerbaar, jazzy en poppy, maar in slotnummer 'Blueberry hell' van Scherr laat Hermine horen ook thuis te zijn in de blues. Ze heeft zich ontwikkeld van een bescheiden sideman tot een zelfbewuste en originele componist en muzikant, die de traditie van Thielemans in leven houdt maar de man niet imiteert.

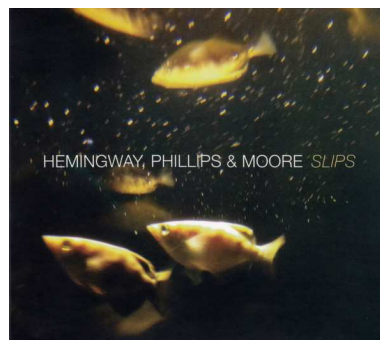
Hans Invernizzi

Bekijk een video over de plaat:

<https://www.youtube.com/watch?v=XVMjfo8yS4s>

Bent u op zoek naar de recensie van een bepaalde cd? Klik hier: <http://bit.ly/2eGAA92>

HEMINGWAY/PHILLIPS/MOORE
Slips
 Ramboy

Bezetting:

Michael Moore (altsax, klarinet, basklarinet, vogelfluitjes), Barre Phillips (bas), Gerry Hemingway (drums, percussie).

De titels van de vier improvisaties op het album 'Slips', zo vertelt rietblazer Michael Moore ons in de liner notes, zijn een eerbetoon aan Steve Lacy. Net als de iconische sopraansaxofonist wonen en werken de drie leden van dit ad hoc-trio al jaren in Europa. Maar de verwantschap met Moore, bassist Barre Phillips en drummer Gerry Hemingway gaat veel verder dan het feit dat ze hun geboorteland verruilden voor ons continent. De geheel geïmproviseerde set (vorig jaar maart geprogrammeerd door Moore in het Amsterdamse Splendor) biedt de perfecte balans tussen sublieme instrumentbeheersing, gevoel voor experiment en avontuur, besef van de traditie en een uitgekend vormgevoel. Nergens krijgen we als luisteraars het gevoel dat het drietal nog nooit als zodanig met elkaar samenspeelde (al hebben Moore en Hemingway wél een lange geschiedenis samen). Het is een genot om naar de in Frankrijk neergestreken Phillips te luisteren, want zijn sound is groots en zijn strijkwerk loepzuiver. Neem nu de opening van het titelstuk: Moore zet op basklarinet samen met Hemingway een ritmisch patroon op, terwijl Phillips met lange streken vertelt waar het over gaat. Want de (muzikale) inhoud van 'Slips' getuigt van een diepgang die generaties en continenten overstijgt. Geen gewauwel over koetjes en kalfjes, zogezegd, maar wijze overpeinzingen van twee zestigers en een 85-jarige meester, die vlak voor het slotstuk nog even droogjes meldt dat hij het vak nog steeds aan het leren is. Moore brengt het album uit in een plukje van drie nieuwe releases op zijn label Ram-boy – zie ook de volgende pagina van deze Jazz-flits.

Herman te Loo

Hier is meer informatie over de cd te vinden:

<https://bit.ly/2S9D6st>

MICHAEL MOORE FRAGILE QUARTET

Cretan Dialogues

Rambo

Bezetting:

Michael Moore (altsax, klarinet, basklarinet, melodica),
Harmen Fraanje (piano),
Clemens van der Feen (bas),
Gerry Hemingway (drums, percussie).

Het Fragile Quartet (vernoemd naar de eerste cd met die titel) is het langdurigste project van rietblazer Michael Moore. 'Cretan Dialogues' is alweer het vijfde album van de groep, die in Gerry Hemingway een nieuwe drummer kent. Hij vervangt de naar de VS teruggekeerde Michael Vatcher en doet dat op voorbeeldige wijze. Beide slagwerkers behoren namelijk tot de absolute top in het subtiel, melodisch drummen. En ook Hemingway (die al enige jaren in Zwitserland woont) kent een lange geschiedenis met Moore, die teruggaat tot diens debuut onder eigen naam, 'Home Game' (1992, maar al opgenomen in 1988). Op 'Cretan Dialogues' horen we het hele spectrum dat hij bestrijkt, van het felle en rake drumwerk in 'The Meliae' dat mooi wegsterft, tot de stuwende pulsen van 'Lolapalooza' en een indrukwekkende drumsolo in 'Doldrums'. Hierin blaast hij door een slang in de floortom, om zo de spanning van het trommelvel te kunnen aanpassen. Ook in pianist Harmen Franje en bassist Clemens van der Feen heeft Moore sensitieve partners die precies weten wat de dynamiek van Moore's composities vereist. En dat zorgt ervoor dat de balladachtige stukken nooit te zoet worden, de grooves nooit te geforceerd klinken en de melodien kamerbreed worden uitgemeten. Zo wordt de betekenis achter de groepsnaam weer tot uiting gebracht: 'Fragile' verwijst naar de breekbaarheid van het menselijk bestaan. Het viertal vertaalt deze gedachte met een wijsheid die je van de zestigers Moore en Hemingway kunt verwachten, maar die zeker pleit voor het inzicht van de veertigers Fraanje en Van der Feen. Moore brengt het album uit in een plukje van drie nieuwe releases op zijn label Rambo – zie ook de vorige pagina en hiernaast.

Herman te Loo

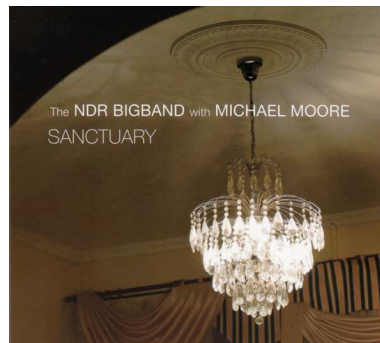
Hier is een deel van een concert in het Bimhuis, tijdens de presentatietour van de cd:

<https://youtu.be/dzXaEvAYyNw>

THE NDR BIGBAND & MICHAEL MOORE

Sanctuary

Rambo

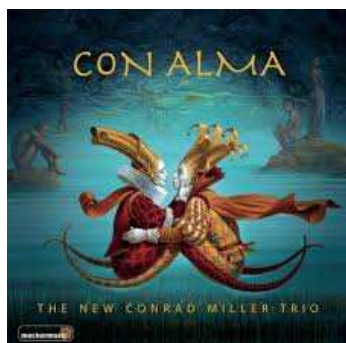

Bezetting (o.a.):

NDR Bigband o.l.v. Tim Hagans
+ Michael Moore (altsax, klarinet, basklarinet)

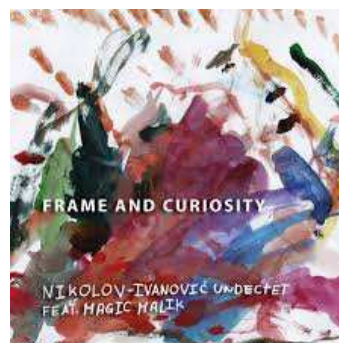
De andere twee nieuwe cd's van Michael Moore (zie hiernaast en op de vorige pagina) zijn zeker bijzonder, maar van een nieuwe samenwerking met een grote improvisator en een personeelwisseling in het Fragile Quartet kijkt niemand echt op. Het project dat we op 'Sanctuary' horen, is echter van een andere orde. Marcio Doctor, percussionist bij de NDR Bigband, benaderde Moore voor een samenwerking. En zo kwam het dat de rietblazer in januari 2019 in de studio van de NDR in Hamburg stond, gewapend met een tiental arrangementen van zijn eigen composities. Twee daarvan waren van de hand van Henk Meutgeert, al eens eerder gefabriceerd voor een project van het Jazz Orchestra of the Concertgebouw. Ze laten horen hoe goed de dirigent de sensibiliteit van Moore aanvoelt. 'Anomalous soul' blijft ontroeren in de transformatie van de Jimmy Giuffre-achtige sfeer van het album 'Chicoutimi' waar het stuk in première ging. Ook is Meutgeert verantwoordelijk voor het Ellingtoniaanse 'Shotgun wedding', een favoriet uit het repertoire van Available Jelly, met over elkaar tuimelende melodielijnen. Dat er echter meerdere muzikale zielen in Moore huizen, wordt zonneklaar in het arrangement van 'Brunheiras' door Christian Elsässer. Het stuk opent als een heupwiegende Braziliaanse chôro, waarbij de klarinet van Moore over het orkest fladdert. De vogel wordt wreed neerge-maaid door een gruisige gitaarsolo van Sandra Hempel en het orkest vliegt in zijn geheel uit de bocht, eindigend in een heerlijke drumsolo van Tom Rainey. De terugkeer van het openingsthema klinkt daarna dan toch heel anders in je oren. Moore zelf tekent ook voor verrassende bewerkingen, zoals het Gil Evans-achtige 'Odin' en de onverwachte collectieve improvisatie in 'Igor'. Met een trio voor klarinetten ('Fogo von Slack'), een Dylanesque popsong ('Trouble house') en een knetterende en ronkende interpretatie van de oude favoriet 'Providence' (geschreven in 1977) van de hand van Frank Carlberg is 'Sanctuary' een heel complete plaat. Zowel binnen de discografie van Moore als van het orkest zal die een bijzondere plek blijven innemen.

Herman te Loo

THE NEW CONRAD MILLER TRIO**Con Alma**www.mochermusic.com**Bezetting:**

Coen Molenaar (piano),
David de Marez Oyens (bas),
Enrique Firpi (drums).

Tussen de veertien nummers op de cd 'Con Alma' van het New Conrad Miller Trio zul je tevergeefs het nummer 'Con alma' zoeken. Dit iconische nummer nam Dizzy Gillespie met zijn bigband in 1954 op en is indertijd uitgebracht op het album 'Afro'. Ik heb het nummer in zijn originele vorm opgezocht; dat is het fijne van dit streamingtijdperk. Deze cd is een eerbetoon aan dit heerlijke stuk muziek dat met een soepel latin ritme en een fraaie melodielijn model staat voor een hele generatie aan latin jazz. De sfeer in 'Con alma' stond Coen Molenaar voor ogen toen hij de stukken schreef voor deze derde cd van het New Conrad Miller Trio. Het is een fijne cd geworden met soepele, krachtige composities, die mooi zijn opgenomen en met passie worden gespeeld. Coen Molenaar, Conrad Miller voor onze oosterburen, speelt met een krachtig touche en verliest zich niet in virtuoos gepriegel. Hij evenaart de soepelheid en swing van Ahmad Jamal, die met rust, ruimte en power een heel eigen stijl heeft gecreëerd. Nu is het instituut Ahmad Jamal met zijn 98 jaar al in de reservetijd. Maar van dit New Conrad Miller Trio kunnen we vast nog heel lang genieten. Evenals in de trio's van Jamal is er veel ruimte voor de bas en de drums met een volwaardige eigen rol. Ook op deze cd 'Con Alma' spelen bassist David de Marez Oyens en drummer Enrique Firpi samen met Coen Molenaar als een hechte drie-eenheid. Het repertoire is geheel uit eigen keuken en klinkt alsof het er altijd is geweest. Draai de muziek op een lekker flink niveau. En dan is het genieten geblazen, een dik uur lang.

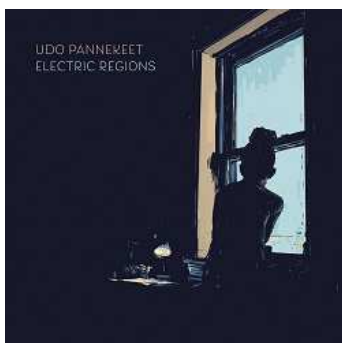
Sjoerd van Aelst**Bekijk een video over de cd:**https://www.youtube.com/watch?v=wm_vVmfFDsg**NIKOLOV-IVANOVIC UNDECTET****Frame And Curiosity (featuring Magic Malik)**www.lecoollectif.org**Bezetting (o.a.):**

Malik Mezzadri (fluit, vocals),
Vladimir Nikolov (piano, gitaar),
Srđan Ivanović (slagwerk).

De cd 'Frame And Curiosity' deed mij bij af luisteren meteen de oren spitsen. De groep Nikolov-Ivanović Undectet, een elfmansformatie, geeft de muziek flink wat meer body dan een klassiek jazzkwintet, maar heeft niet de massaliteit van een bigband. Dat geeft lucht aan de muziek, maar aan de andere kant ook veel klankkleur aan de collectieven. Dit komt met name door de grote variëteit in de kopersectie met een tuba en een french horn naast de trompet en trombone. De stukken zijn bijna allemaal geschreven door Vladimir Nikolov, een uit Macedonië afkomstige muzikant. Na zijn studie aan het Conservatorium van Amsterdam heeft hij zijn vleugels uitgeslagen en wordt momenteel zeer gewaardeerd als arrangeur, componist en toetsenist. Om uw geheugen op te frissen: de soundtrack van de Oscar-winnende film 'The Artist' is van zijn hand. Deze groep draagt naast de naam van Nikolov ook die van slagwerker Srđan Ivanović. De nummers zijn zeer gevarieerd, maar hebben allemaal iets van de Slavische melancholie. De accordeon van Noé Clerc is daar mede debet aan. De muziek heeft daarnaast een flinke drive en dat kan op het conto worden schrijven van Srđan Ivanović, die zowel met de brushes als de stokken puike stuwende ritmes slaat. Als gastsolist wordt fluitist Magic Malik Mezzadri naar voren geschoven. Deze spectaculaire fluitist blaast naast veel valse lucht ook een aantal intense solo's. De stukken van Nikolov zijn op het talent van zijn medemuzikanten geschreven. Dat hoor je in de fraaie collectieven, aan de rifjes en de solo's. Alles is doordacht en loopt als een Zwitsers horloge. Laat die Vladimir Nikolov maar arrangeren! Wilt u eens jazz uit het oosten in plaats van het westen, dan is deze cd een trouvaille.

Sjoerd van Aelst**Bekijk hier een video over de cd:**<https://www.youtube.com/watch?v=aeN7xwvhDm0>

UDO PANNEKEET
Electric Regions
In and Out of Focus Records

Bezetting:

Udo Pannekeet (bas, synth-bass, synths, vocals), Marcel Serieuse (drums, percussie), Jos de Haas (percussie), Rein Godefroy (piano, synths), Jelle Roozenburg, Martijn van Iterson, Eef Albers, Menno Gootjes, Tim Langedijk (gitaar), Ilja Reijngoud (trombone), Jan van Duikeren (trompet), Nils van Halften (sax, basklarinet), Tom Beek (tenorsax), Remco de Landmeter (fluiten), Rene ten Cate (vibrafoon).

Bassist Udo Pannekeet (1978) liep al in 2015 met het idee voor zijn tweede solo-cd rond. Hij wilde een groot ensemble op de plaat vastleggen en dat is uiteindelijk recentelijk gelukt. Het kostte de nodige moeite om een en ander te organiseren en op de band te zetten, maar Pannekeet mag zeer tevreden zijn met het resultaat.

Op 'Electric Regions' is Pannekeet in vijf eigen composities te horen met maar liefst veertien bekende jazzmusici. Het openingsstuk 'Electric regions part one' is meteen het meesterwerk. Het duurt 23 minuten en voor vrijwel iedereen is er een plekje ingeruimd voor energiek solowerk dat steunt op geprogrammeerde drums en percussieve bijdragen van Marcel Serieuse.

Pannekeet bedacht voor ieder stuk een kleurrijk mozaïek van stemmingen, grooves en klanken, ondersteund door pittige beats. Zelf is hij ook te horen als solist, onder meer op zijn zessnarige handgebouwde basgitaar. Werd het eerste album onder eigen naam 'On' nog gekenmerkt door een akoestische sound, op nummer twee is het hedendaagse elektronica wat de klok slaat. Maar het klinkt allemaal lekker en melodieus.

Hans Invernizzi

Luister hier naar het titelnummer:
<https://www.youtube.com/watch?v=TDaB1w8PO5c>

THE PREACHER MEN
Live At Bimhuis
ZenneZ Records

Bezetting:

Efraïm Trujillo (sax),
 Rob Mostert (Hammond B3),
 Chris Strik (drums).

The Preacher Men, het ongenadig swingende trio met Efraïm Trujillo, Rob Mostert en Chris Strik, heeft een geweldig jaar achter de rug. Ze wonnen de Edison Publieksprijs 2019 en speelden vele zalen plat met hun Southern blues.

Hun studio-cd 'Blue' (2018) scoorde ook in 2019 goed, maar het liefst horen liefhebbers van het drietal de stukken van Trujillo live. Ze worden op hun wenken bediend met het album 'Live At Bimhuis'. Zeven langere stukken staan er op de plaat, die één groot feest vormt.

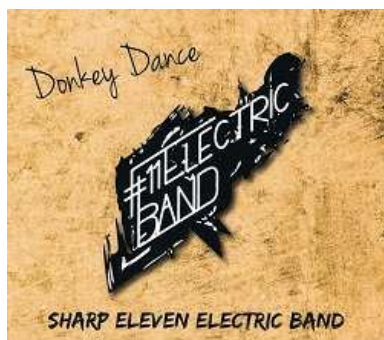
Vanaf de eerste tot de laatste noot is het douwen, pompen, stoempen en rocken geblazen. Trujillo spint zijn afgemeten gespeelde saxsolo's rijkelijk uit en gaat geen moment vervelen. Ook Mostert soeert als een bezetene op de B3, onderwijl met zijn blote voeten de baspartijen producerend.

Strik is als altijd een ongelooflijk krachtige motor. Het is een raadsel hoe deze power-drummer een hele avond zo energiek met zijn slagwerk in de weer kan zijn zonder te versagen. De verklaring is simpel: de drie musici genieten met volle teugen van elke gig en stralen dat uit. Het publiek op zijn beurt zweept hen graag op.

Hoewel het trio de traditie van de Hammond-trio's uit de jaren vijftig en zestig in ere houdt, zijn de composities van Trujillo helemaal van deze tijd. The Preacher Men spreken om die reden zowel een ouder als een jong publiek aan met hun call- en response-interactie, ongepolijste blues en schitterende improvisaties op het aloude thema.

Hans Invernizzi

The Preacher Men live in Paradox, Tilburg:
<https://www.youtube.com/watch?v=21oIJ3IjCfQ>

SHARP ELEVEN ELECTRIC BAND**Donkey Dance****Eigen Beheer****Bezetting:**

Jorre Reynders (sax, fluit, klarinet, elektronica), Timothy Pedone (gitaar), Andy Willems (toetsen), Ozan Bozdog (basgitaar), Gerry Reynders (drums, trombone)
+ Daniel Verderhoydonks, Antoine Colin (trompet).

Je moet het maar durven, op je debuutalbum meteen met de deur in huis vallen. De vijf jonge muzikanten van de Sharp Eleven Electric Band doen het op de eerste track van 'Donkey Dance'. Op 'Instrumentalism' lijkt het wel of we te maken hebben met een bigband, met de overgedubde saxen van Jorre Reynders, de extra trompetten van Antoine Colin en de trombone, bespeeld door drummer Gerry Reynders. De compositie (net als alle andere van de hand van de saxofonist) laat ook meteen horen waar de band qua genre staat. De complex vervlochten melodieën, de wisselingen in tempo, maat en sfeer, alles ademt ontegenzeggelijk jazzrock. Virtuoso is het vijftal zeker, maar daar ligt gelukkig niet de nadruk op, zoals in het genre wel eens gebruikelijk. Veel van de stukken van Reynders zijn aards en funky, zoals het titelstuk laat horen. Maar er is ook ruimte voor akoestische schoonheid, zoals in het sax-pianoduet in de opening van 'Intro to endless conversations'. In 'Endless conversations' zelf horen we een lekkere vintage synthesizer en 'Not Nigeria' biedt een blazersarrangement à la Blood Sweat & Tears. Genoeg verwijzingen naar de traditie dus, maar zeker ook een eigen verhaal, zoals in de vocale, goed opgebouwde saxsolo's die zelfvertrouwen uitstralen, en de gruisige, metalachtige gitaarsolo's van Willems. De Sharp Eleven Electric Band is een gezelschap dat weet waar het voor staat.

Herman te Loo**Hier is het titelstuk van het album:**

<https://youtu.be/aochVjfbGlc>

SILENT FIRES**Forests****AMP Records****Bezetting:**

Karoline Wallace (zang), Hilde Marie Holsen (trompet, effecten), Håkon Aase (viool, percussie), Alessandro Sgobbio (piano).

Het kwartet Silent Fires is een groep die de Italiaanse pianist en componist Alessandro Sgobbio met de Noren Håkon Aase, Karoline Wallace en Hilde Marie Holsen verenigt.

'Forests' kan eigenlijk geen jazz worden genoemd, zelfs de term geïmproviseerde muziek is maar zeer beperkt van toepassing. De elf composities van Sgobbio met teksten van Sgobbio, Maya Angelou, William Butler Yeats, René Guénon, psalmen en religieuze koptische gezangen worden loepzuiver en kristalhelder gezongen door Karoline Wallace terwijl de musici daaromheen voorzichtig en behoedzaam een mengsel van hedendaagse klassieke muziek, elektronica en geïmproviseerde soundscapes vlechten. De muziek is ingetogen, spiritueel en vooral esoterisch van aard. Daarbij kun je wegdromen in eigen gedachten en spiritualiteit. Spiritualiteit is de kern die Sgobbio aan deze productie meegeeft en hij zelf zegt dat Forests gezien moet worden als een onderzoek naar de vele betekenissen van dit begrip. De teksten, die niet altijd makkelijk te doorgronden zijn, moeten deze zoektocht richting geven. Daardoor is 'Forests' geen gemakkelijk te beluisteren cd geworden maar een cd waarin je langzaam moet doordringen om de geheimen daarvan te ontgifselen. Geen allemansvriend dus, maar een klein geheimzinnig sieraad waarvoor je je moet inzetten om dat te ontsluiten.

Tom Beetz**Silent Fires live (Victoria Nasjonal Jazzscene, Oslo):**

<https://www.youtube.com/watch?v=qAIZobz2Ovc>

Rob Sijben. (Foto: Jean Schoubs)

EU JAZZ NIGHT

Datum en plaats:

29 januari 2020, Ainsie, Maastricht.

Voor de pauze stelde zangeres Kim Versteynen met haar band **Kim In the Middle** haar cd 'The 7 Year Itch' voor. Met Arne Van Coillie, piano; Flor Van Leugenhaeghe, bas en Wannes Cornelis, drums. Na de pauze trad bassist Jo Didderen aan met zijn octet **Equipe de Rêve** en werk van de plaat 'En Route'. Met Roel van Wijk, trompet; Rob Sijben, altsax en fluit; Tim Daemen, trombone; Simon Oslender, piano; Bart Oostindie, gitaar; Jérôme Cardynaals, drums en Steffen Thormählen, percussie.

Bart Oostindie. (Foto: Jean Schoubs)

Wannes Cornelis is drummer van de formatie Kim in the Middle. (Foto: Jean Schoubs)

JAZZ OP DE PLANKEN

Flor van Leugenhaeghe bast in de formatie Kim in the Middle. (Foto: Jean Schoubs)

JOHN MEDESKI SOLO PIANO

Bezetting:

John Medeski (piano).

Datum en plaats:

21 januari 2020,
LantarenVenster, Rotterdam.

In de tijd van de Romantiek wordt het grote gebaar een vast stijlkenmerk in de muziek. De drang tot imponeren leidt tot experiment en innovatie. Het zal nog ruim een eeuw duren voordat elektrisch versterkte muziekinstrumenten hun intrede doen. Men is dus aangewezen op mechanische middelen om het dynamische bereik van geluid te vergroten. Orkesten groeien explosief, instrumenten groeien mee en nieuwe instrumenten, zoals dwarsfluit en saxofoon, doen hun intrede. Ook de pianoforte ondergaat een metamorfose en ontwikkelt zich tot een instrument dat elke expressie tussen fluisterzacht en orkaankracht doet weerklinken.

Diepzwart velours en purper licht is in LantarenVenster het decor van een imposant instrument dat glanzend pronkt. John Medeski groet introvert, laat zich op de pianobank zakken en verkent met een verstilde meditatie de magnifieke Steinway & Sons D concertvleugel. Zelf omschrijft hij zijn solo pianoconcerten als "jazz, in die zin dat dingen voorlopig open blijven. Er is gewoon een piano in een ruimte, maar muzikaal kan het overal naartoe gaan." Thuis beschikt Medeski over tientallen meest vintage toetsinstrumenten. Op deze avond beperkt hij zich bijna twee uur lang tot 88 pianotoetsen. Techniek en klank zijn één als man en paard. Als een kameleon voegt hij zich naar de mogelijkheden. Er ontvouwt zich een avontuur waarin de pianoliefhebber zich kan wanen in een snoepwinkel. Medeski laaft zich aan het prachtige instrument dat enkele maanden geleden nog een grondige revisie onderging voor een concert van Brad Mehldau. De vleugel is als nieuw en blijft klinken als een klok. Ook als Medeski zijn ros tot bloedens toe afbeult. In zijn handen is de piano gereedschap en laboratorium ineen. Het kale geluid van een enkele bassnaar is puur en rijk, maar ontbindt in een ondoorgroendelijke hallucinatie naarmate aanslagen mokerslagen worden die steeds harder en sneller worden toegediend.

[...vervolg in de rechterkolom](#)

John Medeski achter...

...en op het toneel. (Foto's: Joke Schot)

Waar het vertrekpunt van zijn vrije improvisaties herhaaldelijk ontspruit uit poëtische penseelstreken, raakt hij gaandeweg of abrupt verstrikt in verwoestende krachten, of laat hij zich meevoeren in de schrille drift van krijsende demonen.

Medeski werd klassiek opgeleid. In zijn rijke toucher hoor ik flarden van Russische componisten als Stravinsky, Moessorgski, Rachmaninoff, Prokofiev en Scriabin. Medeski stamt uit Poolse ouders, vertelt hij me na afloop, maar hij heeft zeker affiniteit met de grote Russen. Hij is een alleseter en werkte samen in zeer uiteenlopende projecten. Toch schuiven dna van blues, Monk en Martin & Wood moeiteloos in elkaar wanneer Medeski zijn gooi- en smijtwerk laat samenvloeien met swing en groove. Hij benut veel van de talrijke mogelijkheden waartoe het instrument in staat is, laverend tussen dollen, schmieren en hakken, maar blijft steeds goed in balans. Met 'Motherless child' en dus niet 'Summertime' verklaart hij met een ironisch lachje om zijn mond, brengt hij zijn gehoor naar de diepste wortels van de jazz.

LantarenVenster is het nieuwe jaar begonnen met een zeer afwisselende programmering en brengt in dat kader nog drie soloconcerten van uiteenlopende pianisten. Hania Rani op 19 februari, Bram De Looze op 20 maart en Jason Moran op 3 april. Tot aan de zomer komen verder - naast heel veel meer - nog tien andere pianisten die als leider van een ensemble aantreden.

Roland Huguenin

UNA MAE CARLISLE

'The princess of piano'

Heel wat mensen, psychiaters en psychologen, zouden opfleuren bij het zien van Josh Binneys film uit 1948, volledig op internet: 'Boarding House Blues'. Het gastenhotel waar artiesten op doorreis overnachten komt in financiële problemen. Uit sympathie beslissen die een benefiet te spelen, met voor jazzfans in de spotlichten orkestleider Lucky Millinder, zanger-saxofonist Bull Moose Jackson en ... zangeres-pianiste **Una Mae Carlisle (UMC)**.

Bekijk de 'Boarding House Blues' hier: <https://bit.ly/398aQvH>

Haar overlijdensbericht uit 'The New York Age' (17 november 1956, pagina 3) vertelt 'dat haar lichaam door haar man John Bradford werd overgebracht naar Xenia, waar ze werd geboren op 26 december 1918'. Andere bronnen zeggen 26 december 1915, geboren in Zanesville, Muskingum County, Ohio. Caitlin Estep, bibliotheekmedewerker aan de Green County Room in Xenia, Ohio kwam ter hulp. Zij stuurde negentien krantenknipsels uit de jaren 1939-1956 door, om de carrière van Una te detaileren. Haar zoektocht levert het volgende op: het geboorteregister in Zanesville heeft ene 'Arna May Carlisle' als pasgeborene op **26 december 1915**. Moeders naam is Huff. Het trouwboekje van haar ouders zegt: vader Edward Carlisle, moeder Mellie (of Nellie) Hough. De ambtenaar van de burgerlijke stand zal de 'fonetische' namen genoteerd hebben: Arna May als Una Mae, we zijn in 1915!

Una Mae overleed op **7 november 1956** in Harlem, New York County, Manhattan Ze is begraven in Jamestown, waar ze opgroeide, op Old Creek Cemetery, Jamestown, Greene County, Ohio, plaats 83978380.

Als gezegd was de vader van deze zwarte Amerikaanse pianiste-zangeres Edward E. Carlisle (1878-1965), Moeder Mellie (1880-1960) was onderwijzeres. Ze verhuisde later naar Lynchburg, Virginia. Mellie was het die haar dochttertje piano leerde spelen en zingen. Als kleuter van drie mocht ze optreden voor de oorlogsveteranen van Wereldoorlog I in Chillicothe, Ohio, Wat ouder volgt een optreden in een radioshow van WHIO in Dayton. UMC studeerde in **1933** aan de East High School in Xenia.

...vervolg in de rechterkolom

DISCOGRAFISCHE NOTITIES

Una Mae Carlisle. (Publiciteitsfoto)

Via Duke Ellington vond ze een job bij een radiostation in Cleveland, waar ze **Fats Waller** ontmoet. Die ziet in **1932** wat in haar, niet alleen in haar muzikale talenten en leert haar orgel spelen. Pas zeventien jaar oud (dus toch 1915?) mag Una Mae optreden tijdens de kerstperiode op 26 december in Fats Wallers radioshow voor WLW in Cincinnati. Maar de rebelse Una Mae kwam niet terug voor haar studies aan de 'high school' in Jamestown en Xenia, ze verliet de ouderlijke woning om beroepsmuzikante te worden, bij Fats en Radio WLW.

Una Mae Carlisle met Fats Waller:
<https://www.youtube.com/watch?v=TxiOL75ASaE>

In **1934** loopt het contract met WLW af, Waller verlaat Cincinnati voor New York. De rebelse Una trekt naar Chicago, waar ze andere meisjes ontmoet die dromen van een job als danseres in New York. Een busticket naar Harlem is rap bijeengespaard: de meisjes komen terecht in de Cotton Club als showgirls. Een ander meisje is Bea 'Ivie' Ellis, die wat gaat aanpappen met Duke. Na drie weken verlaat UMC de Cotton Club, gaat ernstig muziek studeren aan de Wilberforce University (*) en de Ohio State University. Voor 15 dollar per week krijgt ze werk bij muziekuitegever Irving Mills, juist genoeg voor logement en voeding.

In april **1936** verlaat UMC Amerika om te toeren in Engeland, met Lew Leslie's revue de 'Blackbirds Of 1936', wegens moeilijkheden met producer Leslie verlaat ze na enkele weken die show. Una Mae zou in achttien Europese landen optreden, haar reisschema is moeilijk te volgen! Want hoe ging dat reizen in 1936-39 van het ene land naar het andere? Per auto?

...vervolg op de volgende pagina

Het Engelse Storyville van 2002, nummer 3 besteedt enkele alinea's aan haar verblijf. In de zomer van 1936 een filmopname in Londen met Paul Robeson. Vanaf november 1936 vindt ze werk in Londen en via een boekingsagent ook in Parijs.

Van juli tot december **1937** is UMC in **Parijs**, in Le Boeuf sur le Toit, Rue du Colisée. (**) Ze is er bevriend met Josephine Baker, Jean Gabin, Maurice Chevalier, ook met de Duke of Kent. Het boek 'Django Reinhardt and the Illustrated History of Gypsy Jazz' (Michael Dregni/Alain Antonietto) meldt op 13 oktober 1937 Benny Carters orkest in Le Boeuf met twee pianisten: Una Mae Carlisle en Garland Wilson, telkens met Django erbij.

Voor een tussendoortje kwam Una Mae naar Dancing Tabaris in Den Haag vanaf 29 september 1937. Ook de 'Queen of the Trumpet' Valaida Snow speelde daar al in april 1937.

Op 20 januari **1938** speelt UMC op het trouwfeest van de Egyptische koning Farouk, wellicht Cairo. Geen enkele vrouw mocht aanwezig zijn, zelfs de bruid woonde haar eigen huwelijksplechtigheid niet bij, ze was er wel daags nadien.

In februari en maart 1938 in **Londen**, de Havana Club, in april 1938 in de Shim Sham. Op 20 mei 1938 neemt UMC drie platen op voor Vocalion, zes nummers op 78-toeren, onder meer 'Don't try your jive on me' en 'Mean to me'. In september 1938 ligt Una Mae ziek in het American Hospital in Parijs. Op 16 december treedt ze op in Coliseum in Parijs met Garland Wilson.

Luister hier naar 'Don't try your jive':
<https://bit.ly/2ShAKYE>

In **1939** verbleef UMC opnieuw in Parijs, en was zij één van de twee pianisten in de combo van klarinettist Danny Polo and his Swing Stars, met opname van vier nummers voor Decca op 30 januari van dat jaar. Op 28 februari verzorgde ze vanuit Parijs met het orkest van Willie Lewis een concert voor de BBC radio. In maart 1939 verbleef UMC in een Londens hospitaal. Op 2 april nam ze alweer deel aan een Geraldo Sunday Nights Swing Concert in Londen. Ook in 1939 opende ze een eigen club in Montmartre. Wellicht heeft de oorlog roet gegooid in haar werkschema: is de geplande job in het Shephard's Hotel in Egypte al dan niet doorgegaan?

[...vervolg in de rechterkolom](#)

Una Mae Carlisle. (Publiciteitsfoto)

Ze was in de Scala in Berlijn toen de oorlog uitbrak en een vice-consul hielp haar Duitsland ontvluchten. Zonder geld maar met Garland Wilson, Leon Abbey, Joe Turner, Danny Polo verliet ze Duitsland na drieënhalf jaar in Europa.

Op 14 oktober **1939** werd UMC met de SS St John van de Eastern Steamship Line vanuit Bordeaux via Southampton naar New York gevaren, samen met in Europa gestrande Amerikanen. In totaal waren er 404 passagiers aan boord. Ze kwam nooit meer naar Europa.

Terug in **New York** kan ze optreden in diverse clubs. Op 3 november 1939 neemt UMC 'I can't give you anything but love' op met Fats Waller & His Rhythm voor Bluebird. Waller had die song al opgenomen met zangeres Adelaide Hall op 28 augustus 1938.

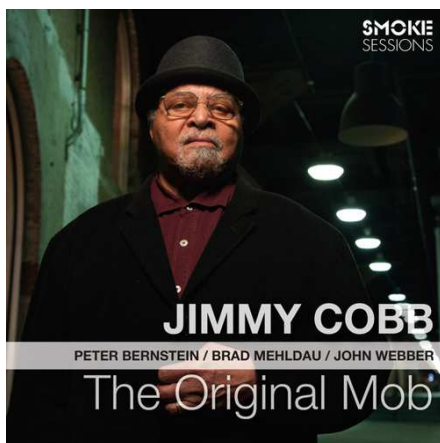
In augustus en november **1940** neemt Una Mae zes nummers op, ook voor Bluebird. Optredens in de Village Vanguard zijn er in de herfst van dat jaar. Van november 1940 tot januari 1941 is ze ziek thuis in haar woning in Jamestown, daarna vertrekt ze weer naar New York: Kelly's Stables met Lester Young, Plantation Club, Hotel Dixie.

Luister hier naar 'Blitzkrieg baby':
https://www.youtube.com/watch?v=3jbapYZD_jQ

In **1941** scoorde ze enkele hits: 'Walkin' by the river' met saxofonist Benny Carter, met 'Blitzkrieg baby' met saxofonist Lester Young, met 'I see a million people' met trompettist Charlie Shavers en het orkest van John Kirby. Benny Carter was op uitnodiging van zijn beschermheer Hugues Panassié naar Europa gekomen. Dat jaar was UMC het eerste zwarte meisje met een hit in Lucky Strikes 'Your Hit Parade' (een overzicht van de populairste platen van het moment uitgezonden op radio en later televisie; red.).

[...vervolg discografische notities op pagina 16](#)

VARIA

Een recent album van Jimmy Cobb.

Dochter start inzamelingsactie voor behoeftige Jimmy Cobb

Serena Cobb, de dochter van drummer Jimmy Cobb, is een inzamelingsactie begonnen voor haar behoeftige vader. Cobb werd vorige maand 91 jaar en kan niet meer zo vaak optreden als hij voorheen deed. Serena Cobb: "For the past two years he's been dealing with some medical issues that have been causing severe challenges for him physically. Unfortunately he has been unable to receive proper treatment due to financial struggles. We've often been left in a position to have to choose between medical attention and his basic necessities. As the days pass, he continues to become more and more in need of assistance." Serena Cobb doet een beroep op welwillenden om een geldbedrag over te maken: "No amount is too small. From the bottom of our hearts, we thank you." Op het moment van schrijven van dit bericht – 6 februari – stond de teller op 49.000 euro. Uiteindelijk hoopt de familie 200.000 dollar te verwerven. Jimmy Cobb speelt onder meer drums op de best verkochte jazzplaat ooit, 'Kind Of Blue' van Miles Davis. Hij is de laatste overlevende van deze sessie.

Meer info: <https://bit.ly/2UtpXMk>

Tuur Florizoone met Tricycle drie keer in Nederland

Het trio Tricycle eindigt zijn tournee vanwege het twintigjarig bestaan met drie concerten in Nederland: op 8 februari in Tilburg (Paradox), 7 maart in Leiden (Hot House) en 22 maart in Amsterdam (De Roode Bioscoop). Tijdens de concerten komen de dertien stukken van de nieuwe cd 'Zoom' langs. Tricycle is Tuur Florizoone (accordeon), Philippe Laloy (saxen en fluit) en Vincent Noiret (contrabas).

Concours Expression of Art Award 2020 van start gegaan

Op 26 januari jl. is de strijd om de Expression of Art Award 2020 in het Conservatorium Hotel, Amsterdam van start gegaan. Hierin krijgen vier bands van het Conservatorium van Amsterdam (CvA) de kans om 5.000 euro te winnen. De deelnemers zijn het Ella Ziriqa Quartet, het Marcello Cardillo Trio, het Hila Hutmacher Quintet en Adrian Moncada & String Quartet. Elke deelnemer geeft in de maanden januari tot en met april een zondagochtendconcert in het hotel. Op 24 mei treden de twee beste bands uit de voorronden nog een keer op. De beste van de twee wint het geldbedrag. Ook wordt een publieksprijs uitgereikt. De jury bestaat uit de CvA-medewerkers Edo Righini, Lucas van Merwijk, Benjamin Herman en Maarten van der Grinten.

Meer info: <https://bit.ly/31i8nMt>

Jazz Night Express rijdt ook in 2020

In het weekend van 3 tot en met 5 juli rijdt voor het tweede opeenvolgende jaar de nachttrein Jazz Night Express van Rotterdam via Amsterdam naar Berlijn. Deze particuliere nachttrein bevat niet alleen klassieke couchetterijtuigen en slaaprijtuigen, maar ook rijtuigen met live muziek en theater. Onder anderen het Benjamin Herman Trio, BRUUT en zangeres Graziëlla Hunsel treden tijdens de rit op. De trein zal op 3 juli rond 19:00 uur uit Rotterdam Centraal vertrekken, en rond 20:00 uur vanaf Amsterdam Centraal. Om 9:00 uur de volgende ochtend komt de trein aan in Berlijn. Op de terugreis vertrekt de trein rond 19:00 uur uit Berlijn, de volgende ochtend zal de trein op 5 juli rond 8:00 uur aankomen in Amsterdam Centraal. Een uur later wordt de trein in Rotterdam verwacht.

Meer info: <https://jazznightexpress.nl/>

Lucas van Merwijk (links) en Abel Marcel. (Persfoto)

Lucas van Merwijk en Abel Marcel als duo op tournee

Drummer Lucas van Merwijk en pianist Abel Marcel gaan dit jaar als duo op tournee. Het initiatief komt van Van Merwijk, die in de jaren tachtig pianist Misha Mengelberg en drummer Han Bennink samen zag optreden. "Het idee om een dergelijk duo te vormen waarin je als drummer onbegrensde vrijheid hebt verdween nooit uit mijn hoofd." Abel Marcel is in zijn ogen de ideale muzikale partner: "Hij is geworteld in de Cubaanse traditie met drang naar muzikale vrijheid, improvisatie en experiment."

Heeft u jazznieuws? Stuur het ons: jazzflits@gmail.com.

VARIA

Veel vrouwelijke musici op festival Leuven Jazz 2020

Tijdens de achtste editie van het festival Leuven Jazz staan vrouwelijke jazzmusici centraal. Een greep: zangeres-drummer Isolde Lasoen heeft een eigen all-star-band samengesteld met onder anderen vocaliste Elisabeth Atieno en kora-speelster Lubiana in de gelederen. De Britse trompettiste Laura Jurd stelt met haar veertienkoppige band haar nieuwste cd 'Stepping Back, Jumping In' voor, en ook de Afro-Amerikaanse zangeres en pianiste Kandace Springs komt met twee vrouwelijke begeleiders. Uit New York komt zangeres-gitariste Camila Meza (samen met bassist Or Bareket) en Tutu Puoane tipte de Zuid-Afrikaanse zangeres Zoë Modiga. Zij wordt gekoppeld aan de LUCA Bigband voor een ode aan Miriam Makeba. Verder staan onder anderen vocaliste Ibernice MacBean, klarnettiste H  l  ne Duret (met Synestet) en zangeres Sofia Jernberg op het programma. Verder komen onder anderen pianist Jason Moran, pianist Bram De Looze en SCHNTZL. Leuven Jazz is van 19 tot en met 29 maart 2020.

Plaatopname Jazz Orchestra of the Concertgebouw gratis bijwonen

Op 21 en 22 februari maakt het Jazz Orchestra of the Concertgebouw live-opnames voor een nieuw album. Dat gebeurt van 14.30 uur tot 17.00 uur in de Bernard Haitinkzaal van het Conservatorium van Amsterdam. De opnames zijn gratis bij te wonen, maar reserveren is verplicht. Dat kan via de volgende links:

21 februari: <https://bit.ly/2RTARJJ>

22 februari: <https://bit.ly/2GLnHrE>

Wijziging Leiden Jazz Award

Voor de tweede voorronde van de Leiden Jazz Award op 27 februari (zie het bericht in Jazzflits 331) heeft op de valreep Sam Newbould zich afgemeld. Zijn plek zal worden ingenomen door pianist Kyongho Park.

CORRECTIE JIMMY HEATH (Jazzflits nummer 331)

In Jazzflits 331 wordt in een overlijdensbericht van Jimmy Heath opgemerkt dat hij zijn memoires te boek stelde onder de titel 'I Worked With Giants'. Dat moet zijn: 'I Walked With Giants'.

Concertaankondigingen vindt u op: <https://www.facebook.com/Jazzflits>

Nieuw album Big Band Conservatorium Amsterdam

De CvA Big Band – de bigband van het Conservatorium van Amsterdam – onder leiding van Johan Plomp presenteert op 26 februari in het Bimhuis in Amsterdam zijn nieuwe album 'Beyond The Sum Of All Parts'. De plaat werd gemaakt met gitarist Reinier Baas en als gastsolisten de saxofonisten Ben van Gelder, Joris Roelofs en trombonist Ilja Reijngoud. Op de cd staan composities van Reinier Baas en Johan Plomp. De Amerikaanse journalist, auteur en Grammy-winnaar Ashley Kahn schreef de liner notes. Een citaat: 'Beyond The Sum Of All Parts is the collaborative result between two stellar musicians and bandleaders who have already established themselves on today's music scene, and the jazz performance students of the CvA, featuring original music and the opportunity for the jazz program to show off the fruits of its efforts.' Het album wordt in maart internationaal uitgebracht.

JAZZ IN BEELD

In het trio Tritane wagen de gitaristen Dominique Nelis, Tim Finoulst (foto rechtsonder) en bassist Rob Vanspauwen zich aan jazz manouche. Op 22 januari presenteerden ze in CC De Kimpel in Bilzen hun debuutalbum 'Danse Norvegienne'. (Foto: Jean Schoubs)

Heeft u jazznieuws? Stuur het ons: jazzflits@gmail.com.

JAZZWEEK TOP DRIE

Datum: 3 februari 2020

- 1 Herring/Watson/Bartz**
Bird at 100 (Smoke Sessions)
- 2 Christian McBride**
The Movement Revisited (Mack Avenue)
- 3 Diva Jazz Orchestra**
Diva + The Boys (MCG Jazz)

De JazzWeek Jazz Top Drie [geeft een overzicht van de meest gedraaide albums op de Noord-Amerikaanse jazzradio; \(www.jazzweek.com\).](#)

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzperiodiek voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Uitgever/hoofdredacteur:** Hans van Eeden. **Correctie:** Sandra Sanders. **Vaste medewerkers:** Sjoerd van Aelst, Tom Beetz, Erik Marcel Frans, Bart Hollebrandse, Roland Huguenin, Hans Invernizzi, Peter J. Kortten, Herman te Loo, Jan J. Mulder, Lo Reizevoort en Jeroen de Valk. **Fotografie:** Tom Beetz, Joke Schot. **Logo:** Het **JAZZFLITS**-

• **logo** is een ontwerp van Remco van Lis. **Abonnementen:** Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. Een

abonnee krijgt bericht als een nieuw nummer op de website staat. **Adverteren:** Het is niet mogelijk om in **JAZZFLITS** te adverteren. **Adres(post):** Het postadres van **JAZZFLITS** is per e-mail bij ons op te vragen. **Adres(e-mail):** Het e-mailadres van **JAZZFLITS** is jazzflits@gmail.com. **Bijdragen:** **JAZZFLITS** behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Vrijwaring:** Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.

EUROPE JAZZ MEDIA CHART

Datum: 6 februari 2020

Claude Tchamitchian. (Foto: Francois Guery)

- [Jan Granlie, Salt-peanuts.eu \(Pan-Scandinavian\)](#)
JON RUNE STRØM/ANDRÉ ROLIGHETEN
 Arv (Stone Floor Records)
 Christine Stephan, [JAZZTHETIK \(Germany\)](#)
 Henning Bolte, [Written in Music \(Netherlands\)](#)
CARLA BLEY/ANDY SHEPPARD/STEVE SWALLOW
 Life Goes On (ECM)
 Viktor Bensusan, [Jazzdergisi.com \(Turkey\)](#)
JOEY ALEXANDER
 Warna (Verve)
 Magnus Nygren, [OrkesterJournalen \(Sweden\)](#)
PETER BRÖTZMANN
 I Surrender Dear (Trost)
 Cim Meyer, [Jazz Special \(Denmark\)](#)
PETER ROSENDAL WITH THE ORCHESTRA AND TRIO MIO
 Trickster (Stunt Records)
 Lars Mossefinn, [Dag og tid \(Norway\)](#)
TIM BERNE SNAKEOIL
 The Fantastic Mrs. 10 (Intakt Records)
 Matthieu Jouan, [Citizenjazz.com \(France\)](#)
CLAUDE TCHAMITCHIAN TRIO
 Poetic Power (Emouvance)
 Axel Stinshoff, [Jazz Thing \(Germany\)](#)
CHARLES LLOYD 8
 Kindred Spirits (Live From The Lobero) (Blue Note)
 Luca Vitali, [Giornale della Musica \(Italy\)](#)
CHRISTIAN WALLUMRØD ENSEMBLE
 Many (HUBRO)
 Madli-Liis Parts, [Muusika \(Estonia\)](#)
KRISTJAN RANDALU/DAVE LIEBMAN
 Mussorgsky
 Paweł Brodowski, [Jazz Forum \(Poland\)](#)
PIOTR DAMASIEWICZ & POWER OF HORNS ENSEMBLE
 Polska (Astigmatic Records)
 Mike Flynn, [Jazzwise \(UK\)](#)
JZ REPLACEMENT FEATURING TIM LEFEBVRE
 Disrespectful (Rainy Days)
 Anna Filipieva, [Jazz.ru \(Russia\)](#)
LIVE PEOPLE ENSEMBLE
 High Water (Fancy Music)

De Europe Jazz Media Chart [geeft een overzicht van de favoriete albums van een reeks Europese recensenten en wordt maandelijks samengesteld door de Europe Jazz Media Group.](#)

UNA MAE CARLISLE

vervolg van pagina 12

In 1938 had Una Mae al eens oorproblemen, maar in 1941 wordt ze enkele weken gehospitaliseerd.

In de herfst van 1941 gaat ze toch op reis naar Detroit, Canada. In 1941 is er een 'coast to coast'-radioshow met haar nieuwe hit 'I see a million faces but all I can see is you', Benny Goodman speelde het 's nachts vanuit Hotel Sherman in Chicago. In mei 1942 neemt Una Mae Carlisle drie weken lang deel aan de Harlem Cavalcade in het Ritz Theater in NYC met Noble Sissle en de Delta Rhythm Kings

Ze verloor haar contract bij Bluebird, ook wegens de Petrillo Ban door de AFM (American Federation of Musicians), want er zijn geen plaatopnamen mogelijk van 1 augustus 1942 tot in 1944.

Ze tekent dan een contract bij Joe Davis, stichter van Beacon Records en Joe Davis Records, voor wie zij een dozijn tracks opnam, onder meer 'Tain't yours' met tenorist Bud Johnson en trompettist Ray Nance, die juist het orkest van Duke Ellington had verlaten.

In februari 1945 speelde UMC in de Onyx Club, en ook een week lang een eerbetoon aan Fats Waller voor radiostation WNEW in New York, meer dan een jaar na zijn dood op 15 december 1943.

Ze trad ook nog op in de Gloom Dodgers Radio Show. Op 24 november 1947 concertteert UMC in Chicago. In maart 1949 speelt ze in Don Carlos Casino in Winnipeg, Manitoba, Canada.

In de jaren vijftig geraakt Una Mae binnen in het film- en televisiecircuit. In september 1950 is UMC de enige zwarte musicienne met op zaterdag een radio-show van vijftien minuten voor ABC (American Broadcasting Company) met een netwerk van honderd stations, van de Oostkust naar de Westkust, geschat op 7.500.000 luisteraars.

Op 8 mei 1950 vindt haar laatste opnamessie plaats voor Columbia in New York. Ze maakte voor RCA Victor een reeks speciale 78-toerenplaatjes met enkele medleys bestemd voor de radio discjockeys, dit om naambekendheid te stimuleren. Kerstmis 24 december 1951 zit ze voor ABC in een programma voor de UN Allies Forces, wereldwijd.

In februari 1953 is Una de enige zwarte artiest met haar televisiedebuut in haar The Una Mae Carlisle Show.

Haar compositie 'Rhythm in the breeze' wordt op 23 maart 1953 opgenomen
...vervolg in de rechterkolom

De grafsteen van Una Mae Carlisle.

door Big John Greer & His Rhythm Rockers voor RCA-Victor, wat nog zorgt voor wat centjes en populariteit.

De laatste jaren van haar loopbaan was haar boekingsagent Joe Glaser, die ook met Louis Armstrong en Billie Holiday werkte.

In 1954 laat de gezondheid van UMC optreden niet langer toe.

Ze stierf op 7 november 1956 aan een longziekte in een hospitaal in Harlem. Ze werd verast in de Old Silvercreek Cemetery in Jamestown, Ohio. Ze liet haar man John Bradford achter met wie ze in 1941 was getrouwd.

HAAR COMPOSITIES

Una Mae Carlisle componeerde 'Walkin' by the river', geïnspireerd door en zittend aan de Theems in Londen, samen met Robert Sour (1905-1985), die de tekst schreef, zoals hij al deed voor 'Body and soul'.

Ella Fitzgerald zong deze 'Walkin' ...' op 19 september 1952 met het Leroy Kirkland Orchestra

Andere songs: 'I met you then, I know you now' met tekst Stuff Smith (1940), 'I see a million people' met Robert Sour (1941), 'It ain't like that', 'My wish' (1941), 'Coffee and cakes' met Sour (1941), 'So long shorty' (1942), 'Sweet talk' met Sour (1942).

SLOT

Waarom is er zo weinig geschreven door de jazzhistorici over Una Mae? Er zijn meer zangeressen dan Billie Holiday, Lena Horne, Sarah Vaughan. Aan u om Una te ontdekken! Doen! "Alicia Keys is known today as a singing, songwriting, pianist talent, she's considered a phenomenal, well Una Mae Carlisle was a Alicia Keys some 65 years ago or should we say Alicia Keys is the Una Mae Carlisle of today!"

In een Ebony Magazine uit 1951 zegt UMC: "I've lived, if I die tomorrow, I'll have no regrets. I've had a full and rich life. Music is in me. It's all I know!"

Erik Marcel Frans

Voetnoten:

(*)

Bij de afgestudeerde Alumni van die 'zwarte' universiteit vinden we: George Russell, Ben Webster, Horace Henderson, Tiny Bradshaw, Benny Carter, Jimmy Rushing, Freddie Jenkins, Edgar Hayes, Zack Whyte. Helaas kon huidige directrice Stephenie Roston de aanwezigheid van Una Mae daar niet bevestigen. Ze was er wel als majorette.

(**)

In de nacht van 9 tot 10 november 1938 werden in Duitsland Joden en hun bezittingen aangevallen, de zogenoemde Kristallnacht (Nacht van het Gebroken Glas). Op 7 november schiet de Jood Herschel Grynszpan in de Duitse Ambassade in Parijs de Duitse diplomaat Ernst vom Rath dood, die twee homo's hadden mekaar ontmoet in Le Boeuf, de Nazi's zagen er een terreurdaad in om de Kristallnacht te ontketenen, niet in die ontmoeting, wel in die moordpartij.

...discografische gegevens van UMC op de volgende pagina

UNA MAE CARLISLE

Discografische gegevens

Op de Franse 'Classics'-reeks zouden al haar opnamen van '1938-1941' (1209), '1941-1944' (1230) en '1944-1950' (1265) moeten staan. Helaas zijn deze drie cd's niet meer te verkrijgen. Het ambitieuze project van Gilles Pétard wilde de 78-toerenplaten heruitgeven. Hij startte in 1989 met Ella Fitzgerald (1935-1937), maar ging failliet in 2004. De taalfout 'Chronogical' op zijn hoesjes in plaats van 'Chronological' zij hem vergeven...

Wat hebben we wel gevonden? Uiteindelijk zou ik zo'n tachtig UMC-nummers met titel en bezetting kunnen uitschrijven, maar in dit bestek is dat te overdadig. Una Mae Carlisle presteert op volgende sessies hetzij als alleen vocaliste, hetzij als pianiste-vocaliste:

20 mei 1938 – Londen, **Una Mae Carlisle and her Jam Band**, zes nummers voor Vocalion, met Dave Wilkins-tp, Bertie King-ts,cl, Alan Ferguson-g, Len Harrison-b en Hymie Schneider-d, deels muzikanten uit Jamaica (soms 30 mei vermeld)

30 januari 1939 – Parijs, **Danny Polo and his Swing Stars**, Philippe Brun-tp, Alix Combelle-ts, Danny Polo-cl, Oscar Aleman-g, Louis Vola-b en Jerry Mengo-d – op deze opnamen wisselend aan de piano UMC of Garland Wilson
Vanaf hier: alle opnamen in New York! Misschien soms ook in Camden, NJ.

3 november 1939 – **Fats Waller and his Rhythm**, 'I can't give you anything but love' met John Hamilton-tp, Gene Sedric-cl,ts, Fats Waller-p,voc, John Smith-g, Cedric Wallace-b, Slick Jones-d, twee takes van dit ene nummer

2 augustus 1940 – vier titels voor Bluebird, John Hamilton-tp, Al Casey-g, Cedric Wallace-b, Wilmore Slick Jones-d

13 november 1940 – haar succesnummer in 1941 'Walkin' by the river' voor Bluebird, met Benny Carter-tp, Everett Barksdale-g, Slam Stewart-b, Zutty Singleton-d, op dezelfde 78-Toeren 'I met you then, I know you now' met tekst van violist Stuff Smith

13 november 1940 – haar succesnummer in 1941 'Walkin' by the river' voor Bluebird, met Benny Carter-tp, Everett Barksdale-g, Slam Stewart-b, Zutty Singleton-d, op dezelfde 78-Toeren 'I met you then, I know you now' met tekst van violist Stuff Smith

10 maart 1941 – vier titels voor Bluebird, met Shad Collins-tp, Lester Young-ts, Clyde Hart-p, John Collins-g, Nick Fenton-b, Hal West-d – met hierbij haar

...vervolg in de rechterkolom

Una Mae Carlisle maakt reclame voor Royal Crown Cola.

befaaemde 'Blitzkrieg baby, you can't bomb me', John Collins was van 1951 tot 1964 gitarist bij Nat King Cole

1 mei 1941 – opnieuw vier titels waarbij 'I see a million people', met Charlie Shavers-tp, Russell Procope-as, Buster Bailey-cl, Billy Kyle-p, John Kirby-b, O'Neil Spencer-d

22 juli 1941 – vier titels waarbij 'It ain't like that', zelfde band

3 oktober 1941 – weer vier titels, Specs Powell op drums vervangt Spencer

13 februari 1942 – weer vier titels, opnieuw drummer Spencer
Vanaf hier, zes platen voor Joe Davis' label (Beacon 7170 – 7175)

23 & 25 mei 1944 – enkele titels, onder meer 'Tain't yours' en 'Without you baby, met Bud Johnson-ts, Ray Nance-tp, Basie Robinson-b, Snags Allen-g en Shadow Wilson-d

30 augustus 1944 – met Billy Butterfield-tp, Vernon Brown-tb, Bill Stegmeyer-cl, Bob Haggart-b, George Wettling-d

20 oktober 1944 – UMC met **Walter Davis and his Orchestra**, Doc Cheatham-tp, Trummy Young-tb, Walter Davis-ts en anderen – laatste sessie voor Joe Davis

3 juli 1946 – UMC met Johnny Letman-tp, Gene Sedric-ts, Jimmy Shirley-g, Cedric Wallace-b en Slick Jones-d, voor Savoy

20 & 21 november 1947 - UMC met onbekende band, voor National label, veel nummers ingeblikt, weinig uitgebracht tot ontevredenheid bij UMC – misschien waren de masters beschadigd of vernield door slechte bewaring bij Savoy in Newark, New Jersey

22 december 1947 – UMC als zangeres begeleid door p, g, b, d, beperkte release

18 januari 1950 – nu voor Columbia, UMC als zangeres met Dominic Dortesse-accordeon, Peter Sacripanti-org, Herbert Sweet-p, Lichaël Storme-b, Harold Marquess-d

17 maart 1950 – UMC vocals met Riley Norris-tp, Herbert Winfield-tb, Saul Pace-cl, Gene DiNovi-p, Johnny Chance-b, Nat Ray-d, Columbia

18 april 1950 – voor Columbia, twee titels met Alec Fila-tp in plaats van Norris, met Bob Chester-ts

8 mei 1950 – UMC met Dick Vance-tp, George Nicholas-ts, George Dorsey-as, Linton Garner-p, Billy Taylor-b, Jo Jones-d, met Don Redman? – laatste studiosessie voor Columbia

Erik Marcel Frans

ERIC VLOEIMANS, 7 FEBRUARI 2020, ROTTERDAM

JAZZ IN BEELD

Trompettist Eric Vloeimans in LantarenVenster, Rotterdam, waar hij met Gatecrash (Jeroen van Vliet (toetsen), Gulli Gudmundsson (basgitaar) en Jasper van Hulten (drums)) werk speelde van zijn onlangs gelanceerde live dubbelalbum 'Party Animals'. In een nieuwe compositie bracht hij een feërieke ode aan de bomen. **(rh)**
(Foto's: Joke Schot)

